

ЕРИХ КЕСТНЕР

ИСТИНСКА ИСТОРИЯ

Превод от немски: Венцеслав Константинов, 2016

chitanka.info

Всеки средношколец в училище или извън него с удоволствие ще ви потвърди, че предпоставки, които допускат неотложни заключения, се наричат „премиси“. Следната истинска история съдържа две премиси. Първата: Изкуството и действителността са в състояние да се свързват в най-странни химически съединения. Втората: Тиролците са весел народ. Субектът на втората премиса може произволно да се променя. Обаче в настоящия случай, за който ми разказа една всеизвестна актриса, става дума именно за тиролци. Истинските истории не бива да се разводняват с фантазии — десет капки на литър факти. Това, което сега ще разкажа, е неподправената истина.

Неотдавна — през януари 1948 година — в Тирол снимаха филм. Както подобаваше, филмът бе „Злободневен“. И понеже бе злободневен, а това ще рече: действието се развиваше в Третия райх, нужни бяха неколцина есесовци. И тъй като вече няма истински есесовци, а на разположение бяха малко истински актьори, режисьорът издири сред местните селяни осемте най-красиви, най-представителни, най-атлетични, най-високи, най-здрави, най-мъжествени младежи, нареди на художника по костюмите да им ушийт разкошни черни униформи и двете — младежите и униформите — използва за своите външни снимки. И от двете остана много доволен. Алпийските жители притежават естествената склонност към — да го наречем — театралност. Следколедните „вълчи празници“, йезуитският барокъв театър, селските представления — удоволствието от преструването и способността за това са залегнали в кръвта на тези хора.

В една почивка между снимките — на небето имаше може би прекалено много или прекалено малко облаци — осемте неистински есесовци закрачиха пеша към пивницата. Тиролското местно вино е нещо много хубаво. Филмовият хонорар също. Осмината съзряха някои възможности. И докато крачеха така, насреща им се зададе автобусът, който там, в планината, поддържа общуването и цивилизацията. И тъй като тиролците са много весел народ, нашите осем есесовци препречиха пътя на превозното средство. Автобусът спря. Един от осмината дръпна напористо вратата на колата и изрева:

— Всички да слязат!

А втори, докато изпитателно се взираше в страхливо слизащите пътници, рече:

— Ей, ние пак сме тук!

Не зная дали при това изречение използвам верния правопис. Във всеки случай вторият искаше да изрази, че есесовците и Третият райх отново са се върнали.

Тук не става дума за вродената склонност да се преструваш и подходящата за тази склонност дарба. Пътниците трепереха толкова истински, че направо можеше да се чуе. Осемте младежи започнаха да задават груби въпроси, да преглеждат портфейли и да проверяват паспорти. Тирол спада към Австрия, а както е известно, в Австрия отново са въведени паспорти. Докато осмината проявяваха своето отлично актьорско майсторство, по пътя мина господин режисьорът, видя безобразията, призова филмовите си есесовци към ред, прати ги в пивницата и хиляди пъти се извини на пребледнелите пътници, които стояха на междуселския път и нервно разговаряха. При един от пътниците режисьорът трябваше да се извини дори вътре в автобуса. Този последен пътник беше възрастен, болнав господин. От страх не беше успял да излезе. Произхождаше от тази област. Бил е нещо, което днес наричат „противник на Третия райх“. По свое време случайно дал израз на възгледите си, в резултат на което е трябвало да опознае есесовците. Сега той седеше в ъгъла бледен като мъртвец, неспособен да се помръдне, занемял от ужас, пълно олицетворение на Злочестието.

— Но, драги господине — каза кинорежисьорът, — успокойте се, много ви моля. Знаете ли, снимаме злободневен филм. За целта ни трябват есесовци. Сцената, която току-що преживяхте, няма нищо общо нито с филма, нито с действителността. Всичко бе детинщина, нищо повече. Знаете, хлапаците са глупаци, а младежта — таралежи, тъй че не го приемайте толкова трагично. Това са безобидни весели учители по ски и пастири от тукашното село!

Тогава възрастният господин поклати глава и тихо рече:

— В този край често съм си имал работа с есесовците, господин режисьор. Това са... същите.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.